

РЕШЕНИЕ

№ 15429

гр. София, 22.04.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, I КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 27.03.2026 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Добромир Андреев

ЧЛЕНОВЕ: Наташа Николова

Биляна Икономова

при участието на секретаря Галя Илиева и при участието на прокурора Тони Петрова, като разгледа дело номер **1989** по описа за **2026** година докладвано от съдия Добромир Андреев, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 - 228 от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във вр. с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано е по касационна жалба на Агенция „Пътна инфраструктура“ /АПИ/, депозирана чрез юрисконсулт Д., срещу Решение № 4317 от 29.11.2025 г., постановено от Софийски районен съд /СРС/, НО, 12-ти състав по АНД № 13080/2025 г., с което е отменен Електронен фиш /ЕФ/ № [ЕГН] от 16.03.2022 г., на Агенция „Пътна инфраструктура“. Със същия на А. Н. С. е наложена имуществена санкция в размер на 300 лв., на основание чл. 179, ал. 3 от Закона за движение по пътищата, глоба в размер на 300 лева за нарушение на чл. 139, ал. 6 от ЗДвП.

В жалбата се развиват съображения, че решението на СРС е неправилно поради неправилно приложение на материалния закон – касационно основание по чл. 348, ал. 1, т. 1 от НПК. Иска се отмяна на решението и постановяване на друго, с което издаденият ЕФ да бъде потвърден.

В съдебно заседание пред Административен съд София – град касаторът, редовно призован, не се явява и не се представлява.

Ответникът нередовно призован редовно призован, не се явява и не се представлява.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност на

касационната жалба.

Административен съд София – град, I-ви касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 АПК, приема следното:

Касационната жалба е процесуално допустима като подадена в преклузивния срок по чл.211, ал.1 АПК, вр. 63в от ЗАНН, от надлежна страна по чл. 210, ал. 1 АПК, срещу подлежащо на оспорване, по реда на чл. 208 АПК, съдебно решение.

Според фактическите установявания на въззивната инстанция, на 16.03.2022 г., в 21:43 часа е установено движение лек автомобил Т. К. В., с рег. № 405М661, с технически допустима максимална маса от 2165 тона, в [община] по път А-1 км. 0+472 с посока Намалващ километър, включен в обхвата на платената пътна мрежа, без за ППС да е заплатена дължимата пътна такса по чл. 10, ал. 1, т. 1 от ЗП. Нарушението е установено с устройство № 20012, представляващо елемент от електронната система за събиране на пътни такси по чл.10, ал. 1 от Закона за пътищата, намиращо се на път А-1 км 0+472.

Издаден е електронен фиш N [ЕГН] за нарушение на чл. 139, ал. 6 от ЗДвП и на основание чл. 179, ал. 3 , вр. чл. 187а, ал. 1 от ЗДвП на А. Н. С. е наложена имуществена санкция в размер на 300 лева.

За да отмени оспорения ЕФ СРС е приел, че административния орган се е позовал на разпоредбите на чл. 179, ал. 3 , вр. чл. 187а, ал. 1 от ЗДвП, като не е посочил основанията за налагане на глоба с електронен фиш. Развил е теза, че от съдържанието на ЕФ не се установява размерът на дължимата такса по чл. 10, ал. 1, т. 1 от ЗП, по какъв начин е изчислен, и каква част се твърди да не е заплатена. В този смисъл е направено заключение, че направеното описание на нарушението в ЕФ се явява лаконично и недостатъчно, поради което не може да се направи извод да са налице фактическите параметри, при които се твърди да е осъществено то.

Настоящият състав намира решението за правилно, като краен резултат.

Съгласно чл. 179, ал. 3 от ЗДвП, водач, който управлява пътно превозно средство по път, включен в обхвата на платената пътна мрежа, за което е дължима, но не е заплатена такса по чл. 10, ал. 1, т. 1 от Закона за пътищата, се наказва с глоба в размер 300 лв.

С разпоредбата на чл. 139, ал. 6 от ЗДвП е въведено в задължение за водачите на ППС преди движение по път, включен в обхвата на платената пътна мрежа, да заплатят таксата по чл. 10, ал. 1, т. 1 от Закона за пътищата в случаите, когато такава е дължима според категорията на пътното превозно средство, освен когато таксата е заплатена от трето лице. Съответно в чл. 179, ал. 3 от ЗДвП е предвидена санкция за лицата, които управляват ППС, без да е изпълнено посоченото задължение. В ЕФ е посочено неизпълненото задължение - не е заплатена дължимата пътна такса по чл. 10, ал. 1, т. 1 от ЗП, и няма как да има каквото и да било съмнение за какво точно нарушение е санкциониран водачът, а именно: че е управлявал ППС, за което не е платена такса за ползване на платената пътна мрежа - винетна такса.

Съгласно чл. 10, ал. 1, т. 1 от Закона за пътищата (ЗП): „За преминаване по платената пътна мрежа се въвежда смесена система за таксуване на различните категории пътни превозни средства и такси на база време и на база изминато разстояние: 1. такса за ползване на платената пътна мрежа - винетка такса за пътни превозни средства по чл. 10а, ал. 7 и 7а; заплащането на винетката такса дава право на едно пътно превозно средство да ползва за определен срок платената пътна мрежа“. В чл. 10а, ал. 7 и 7а ЗП е посочено, че винетна такса се заплаща за ППС с обща технически допустима максимална маса до или равна на 3,5 тона, моторните превозни средства (МПС) които имат най-малко четири колела и са предназначени за превоз на пътници; МПС които имат най-малко четири колела и са предназначени за превоз на товари; МПС с

повишена проходимост, както и къмпинг автомобили от категория М1, независимо от общата им технически допустима максимална маса. В настоящия случай се установява, че процесното ППС е до 3,5 тона с четири колела, предназначено за превоз на пътници. С оглед на това в ЕФ е посочена правилната санкционна правна норма, а именно чл. 179, ал. 3 от ЗДвП.

В случая, обаче се касае за заснемане на нарушението чрез техническо средство, като посредством изготвените от въпросното техническо средство веществени доказателствени средства не може да се установи самоличността на водача, който е управлявал ППС в момента на нарушението. По делото са представени доказателства, от които е видно, че собственик на процесното МПС е А. Н. С., но въпреки това, отговорността на ответника по касационната жалба не е ангажирана в това му качество, а като водач на превозното средство към момента на извършване на нарушението. Не са ангажирани каквито и да било доказателства, от които да се установи по несъмнен и безспорен, че именно последният е управлявал ППС на датата, мястото и часа, когато е извършено нарушението, което да обоснове ангажирането на административнонаказателната му отговорност по чл. 179, ал. 3, вр. чл. 139, ал. 6 от ЗДвП. По делото не са налице доказателства, за това, че на 16.03.2022 г., в 21:43 часа, в [община] по път А-1 км. 0+472 с посока Намаляващ километър лекият автомобил да е спиран за проверка от контролните органи на АПИ или да е установен по друг безспорен начин кой е бил водачът на автомобила към момента на установяване на административното нарушение.

По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2 АПК, във вр. с чл.63в от ЗАНН, Административен съд София – град, I Касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 4317/29.11.2025 г., постановено по нахд № 13080/2025 г. на СРС, НО, 12-ти състав

Решението не подлежи на обжалване.

**ПРЕДСЕДАТЕЛ
ЧЛЕНОВЕ**